

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BARNVÄNNEN

N:o 41

13 Oktober.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala.

29 årg.

1912.

Abrahams kallelse.

1. Mos. 12: 1—8.

mkring trehundrafemtio år efter den stora floden levde en man av Sems släkt, vid namn Tera. Han bodde i Ur i Kaldéen och hade tre söner, Abram, Nahor och Haran. Efter någon tid utvandrade han mot väster och bosatte sig med de sina i Haran i Mesopotamien.

Här fick Abram, den äldste av Teras söner, mottaga Guds kallelse att gå ut från sitt land, från sin släkt och från sin faders hus och gå till ett land, som Gud ville visa honom. Vi kunna nog föreställa oss,

att det för Abram icke var så lätt att lämna allt, som på jorden var honom kärt. Men han lyder villigt Guds tillsägelse och räknar det förvisso såsom en nåd och en ära att av Gud hava fått mottaga denna kallelse.

Ty denna innebar icke blott en utvandring till ett annat land, utan den inneslöt också härliga löften. Gud lovar att göra Abrams namn stort och hans efterkommande mycket talrika. Men det största löftet var dock det, att Abram skulle varda stamfader för världens frälsare. Så lydde nämligen detta löfte: "I din säd skola alla släkten varda välsignade". I dessa ord ligger ett löfte om frälsning för oss alla genom Jesus Kristus. Han

var Abrahams säd i egentligaste mening.

Abram vägde dock inte försakelserna och löftena mot varann. Han var en trons och gudslydnadens man, och därför bröt han genast upp, när han fått mottaga Guds kallelse. Sådana skola vi alla vara. Att frukta Gud, tro på honom och lyda honom, det hör alla människor till.

Med sin hustru Sarai, med sin brorson Lot och med tjänare och tjänarinnor samt alla sina ägodelar bryter nu Abram upp från Haran och vandrar mot Kanaans land. Han var då ingen reslysten yngling utan en man i sin fulla livskraft och sjuttiofem år gammal. På den tiden var människans livslängd mycket större än nu. Och före och strax efter floden var den ännu mycket större. Noa var ju niohundrafemtio år, hans son Sem sexhundra två år, men Abrams fader Tera var blott tvåhundra fem år, när han dog. De ägde ännu mycket kvar av den ursprungliga kraften från skapelsen och syndfrihetens tid. De levde nog också i början ett mycket naturligt liv, enligt Guds vilja. Deras föda bestod av trädens frukter och markens örter och säd. Spritdryckerna voro ock länge okända. På Abrams tid hade dock livslängden nedgått betydligt, så att patriarken själv blev bara etthundra sjuttiofem år. Han fick således levå etthundra år i Kanaans land.

När han kom in i detta land, stannade han först i Sikem och slog upp sina tält vid Mamres terebintlund. Men över allt där han dragit fram, hade han funnit landet befolkat av kananeer. Det såg inte så synnerligen hoppfullt ut för honom att bliva ägare

av detta land. För att styrka honom i tron och giva honom visshet om, att han kommit till det rätta landet, och att just detta land skulle besittas av honom och hans efterkommande, uppenbarar sig Gud för honom och säger: "*Åt din säd skall jag giva detta land*". Den som vandrar med Gud kommer alltid rätt.

Men över Guds löfte och över Guds ledning blir Abram glad och hänförd. Ja, han sjunker ned i tillbedjan över Guds nåd. Han bygger därjämte ett altare åt Herren och offerar tackoffer åt honom, och han börjar vittna om Herren för de sina och för befolkningen i Sikem och i Mamre. Missionsinnet finnes alltid hos alla sanna Guds barn, och Abram stod städse såsom en Herrens profet, en Guds furste inför sin omgivning.

Från Sikem och Mamre flyttade Abram efter någon tid till bergsbygden invid Betel. Även här byggde han ett altare åt Herren och åkallade hans namn. Överallt, där patriarken drog fram, var han ett Guds vittne, och överallt fingo människorna erfara, att himmelens Gud värnade och beskyddade sin tjänare.

Varje barn, varje människa bör i likhet med Abram hava ett offer- och bönealtare. Det är en kostelig ting att få vara med och offra för Guds mission i världen, fastän man är bara ett litet barn. Och lika dyrbart är det att få gå till Gud i bön, åkalla, tacka och tillbedja hans heliga namn. Det är på den vägen man i likhet med Abram varder en Guds vän, som åtnjuter Guds hjälp och beskydd under jordlivets skiftande öden.

J. B. Gauffin.

Farmors bön.

Forts. fr. föreg. n:r.

Det gamla ansiktet ljusnade vid det hopp, som denna tanke gav henne.

“Det kan inte dröja så länge nu“, mumlade hon. “Två och åttio år var jag i februari, det jag kan minnas.“

Det var onsdags eftermiddag, och fattigvårdsstyrelsen hade sammanträde. Det led fram på eftermiddagen, och de började bli trötta, men ännu var det mycket kvar att rådgöra om. Det var alltid så mycket besvär med de fattiga. Nu var det just några minuters tystnad, medan en sak, som nyss blivit avgjord, fördes till protokollet. Då knackade det på dörren.

“Kom in!“

Två små tunna barngestalter kommo in och stängde dörren efter sig. De tryckte sig emot varandra invid väggen och sågo sig halvt förskräckta omkring.

“Ni går vilse barn! Ni skall säkert inte hit.“

Den stora karlen med det långa skägget talade vänligt till dem, och Lisa såg upp på honom med stora, tillitsfulla ögon.

“Är inte detta fattigvårdsstyrelsen?“

“Jo, visst är det så.“

“Ja, vi skulle säga något till fattigvårdsstyrelsen.“

Ordföranden såg upp, och allesammans vände sig emot de små.

“Nå, vad var det ni skulle säga då?“ frågade ordföranden med blid stämma. “Känner ni barnen?“ frågade han halvhögt de närvarande.

“Ja, det är Nils Backlunds barn“, svarade en röst utifrån salen.

“Jaså. Nå vad var det då du ville säga, min lilla flicka?“

“Jag skulle be, att ni inte tar farmor ifrån oss.“

Barnets röst darrade, och hon var mycket röd i ansiktet av blyghet; men hon höll tappert ut.

“Farmor — hon vill så ogärna flytta mer, förrän hon flyttar till Jesus. Och hon säger, att hon är så gammal, att det inte kan dröja så länge. Och far kan ha

hennes för sex kronor i månaden, om hon inte dricker kaffe. Hon kan äta bara gröt, säger hon, och det behövs inte många grynn till henne, för att hon äter så litet.“

Det var så tyst i salen; barnets bedjande ögon gingo från det ena ansiktet till det andra — de flesta sutto och sågo bort till Lars. — Han var bygdens mest förmögne man, och han höll styvt på lagen och sådant. Det var inte gott att säga något, förrän han hade sagt sitt, en kunde råka illa ut då. Och Lars brukade hålla fast vid, vad som en gång var avgjort, det måste så vara för socknens heder, menade han.

Då reste sig en man nere i salen — det var han, som kände barnen. Han var vanligtvis icke någon modig man och hade ej lätt för att tala; men han hade sin egen mor i livet, och han kände det så underligt, medan den lilla flickan bad för den gamla.

“Jag tänker vi låta henne säga, att den gamla får stanna hos de sina“, sade han med stark röst och såg oförfärat från den ene till den andre, men blicken stannade hos Lars.

Lars såg sig omkring. Han kände, att stämningen var på den talandes sida — det skulle vara hjärtlöst att efter detta tvinga den gamla att flytta till fattighuset.

“Det kan väl låta sig göra för en gång att göra om beslutet, tycker jag“, sade han långsamt. “Vad tycker ordföranden?“

Jo, ordföranden tyckte detsamma.

“Gå hem och säg till farmor, att hon får stanna“, sade han. “Och kaffe skall hon få, så länge hon lever“, tillade han med ett leende.

Den lilla glömde att tacka, men hon log och tog ett högt skutt av glädje och var i ögonblicket utom dörren med brodern efter sig.

Och så tog ordföranden fatt på ärendena igen.

(Slut.)

Den hade vingar.

*Den hade vingar, den kunde flyga,
det hade Priffe ej räknat med,
när han begynte mot pippi smyga,
och när han sedan med fart slog ned.*

*Den hade vingar! Fast små och svaga
de buro ändå i farans stund,
då pippi måste till flykten taga
för farfars snabbaste fågelhund.*

*Den hade vingar! Till hägn och vila
i trygga nästet hos far och mor
den lilla sångaren syntes ila
att rädda sig undan Priffes klor.*

*Den hade vingar, den hade vingar,
som snart nog bära högt upp mot sky,
allt medan jublande sången klingar
utöver skogar och fält och by! ELLA.*

Kusinerna.

Med teckning.

Forts. fr. föreg. n:r.

Så kom den sommaren, då kusinerna fyllde sju år, och skolarbetet skulle börja. Nils-Petter kunde dock redan läsa rent innantill. Han hade haft en bokstavslåda med lösa bokstäver, som han lagt ut först till ord och sedan till långa satser och meningar.

Det gick inte så illa för honom att själv läsa de kortare berättelserna i hans söndagsskoltidning. De längre läste mor eller far högt för honom, eller också mormor eller morfar.

Nu skulle det dock bli allvar av med skolarbetet, och han skulle i augusti flytta till morbror och tillsammans med Nils-Olov gå i hans skola. Det blev en ny tid för kusinerna, en tid av glädje och arbetsiver, och när den finnes, går det framåt i arbetet, och seger på seger vinnes.

På lördagarna följdes gossarne åt hem till Örby. Nils-Olovs förtjusning var att hälsa på i stall och ladugård, att hjälpa

till med tröskningen och med trädgårdsarbetet, allt efter som det lämpade sig. Nils-Petter var naturligtvis också med, men det var alltid Nils-Olov, som kom med förslag och som gick i spetsen, när det var frågan om det praktiska arbetet. Var det åter fråga om läsningen av en god bok, då var det Nils-Petter, som hade reda på, vilken som var den roligaste.

Den sommaren, när gossarne fyllde tolv år, var i alla hänseenden den märkligaste de hittills upplevat. De hade nu genomgått folkskolan med heder och dessutom tillsammans läst tyska hela året. Nu under ferierna voro de visserligen som vanligt på Örby, men mest för att arbeta med boken. Nils-Olovs far hade satt upp en ordentlig läseordning med fyra timmars arbete vid böckerna på morgon- och förmiddagstimmarna, en timmes badtid före middagen och på eftermiddagen arbete i det fria eller vila. De skulle under sommaren gå igenom hela första läsårets

NILS-OLOV OCH NILS-PETTER TAGA SOL-, LUFT-, SAND- OCH SJÖBAD.

kurs för läroverket och vid hösten tentera in i andra klass. De skulle sedan stanna under många år. Det var som om de själva och deras föräldrar och anhöriga haft en känning av, att den skönaste och bästa tiden av deras barndom vore förbi och att allvarligare tider stundade. De arbetade oförtrutet vid böckerna, men så njöto de också av sina fristunder, i synnerhet av badtimmen på havsstranden, där de alltid togo ut sin tid till sista minuten. De lärde sig simma både fort och uthålligt, men solbadade och luftbadade och sandbadade emellanåt. Luften var ljum, sanden brännande het, och det var ett stort nöje att svettas en stund i den, innan de togo sista avsköljningen.

Morfar levde än och var rask för sina år. Då vädret var lämpligt, fingo gossarne följa honom och lägga ut abborrnäten och om mornarna tidigt hjälpa honom ro upp dem. Naturligtvis fingo de också jämte abborrarna en och annan braxen och gädda. Det var härliga morgonstunder för kusinerna. Havsviken låg ibland som en spegel, och morfar invigde dem i fiskets hemligheter under hemfärden, då Nils-Olov nästan alltid satt vid årorna. Han hade i kroppsstyrka börjat gå om Nils-Petter. Och om eftermiddagarna, när Nils-Olov en och annan timme körde höräfsan, dröjde Nils-Petter helst hemma i trädgården och i parken och sysslade med botanik.

Gossarnes olika håg hade längesen stått klar för de äldre. Men kusinerna ville ju i allt vara lika duktiga, så att för dem själva låg ännu framtidslivet i dunkel. Men morfar sade mer än en gång under denna sommar liksom profetiskt: "Ni ska få se, att Nils-Petter med tiden blir en lärd man, och att Nils-Olov då är herre till Örby." Hans barn skrattade och sade, att det var väl tidigt än att förutsäga framtiden för tolvåringarne, men det kunde ju hända, att morfar finge rätt till sist.

Ären gingo, och kusinerna kommo alltjämt till Örby om somrarna för att vila och arbeta. Morfar och mormor levde, tills barnbarnen kommo hem som studenter. Nils-Olov stannade icke den sommaren på Örby såsom vanligt utan företog en resa till Danmark och Tyskland för att praktisera såsom jordbrukslev ett par månader i vardera landet, och på hösten kom han såsom elev in vid Ultuna. Redan i november samma höst måste han resa till Örby på morfaderns begravning, och kort därefter dog jämväl mormodern. Det blev så tomt efter de gam-

la, och dock visste alla de efterlevande, att de gått in i sin Herres vila.

Nils-Olov hade ännu en gång efter Ultunavistelsen farit ut på studieresor i Tyskland. Nils-Petter hade fortsatt vid universitetet och tagit sin första examen. Nu kom också han till Tyskland, men inte för att studera jordbruk utan juridik vid en berömd högskola. Här träffades kusinerna emellanåt och lade råd om sin framtid och gjorde upp planer för den. De skulle ju i sin tid ärva det stora Örby efter sina mödrar, som efter morföräldrarnas död fått hälften var på sin lott.

"Det är ju klart, att du skall överta och sköta Örby", sade Nils-Petter. "Du har studerat jordbruket så grundligt som få därhemma. Vill du lösa ut mig, eller vill du sköta egendomen åt oss båda, får du göra som du vill. Men en av flygelbyggnaderna önskar jag få på min lott, så att jag mellan terminerna må kunna vila ut på den älskade fädernegården tillsammans med mor och far."

"Vi ha alltid haft det gott tillsammans, vi och våra föräldrar. Örby är stort nog för oss allesammans, och om jag skall övertaga jordbruket och förvaltningen, så gör jag det blott på det villkoret, att det alltjämt får bli allas vårt gemensamma hem. Där ha du och jag lekt tillsammans som barn, liksom våra mödrar, där ha våra hjärterötter vuxit samman under gossåren, där ha vi drömt som ynglingar, och där ha vi arbetat tillsammans. Men det är ju gott att planen kommer från dig. Du kan ju skriva därom till morbror, att jag vill försöka bli hans inspektör."

Därav kom det, att Nils-Olov blev förvaltare av Örby gård, och att Nils-Petter, den duktige läroverksläraren, om somrarna med sin familj alltid kom och bebodde den ena flygelbyggnaden på gården. Nils-Olov bodde mitt emot i den andra flygelbyggnaden, men i stora gården bodde de nu gamla föräldrarna, som höllos i ära och vårdades ömt. Och här i de stora rummen stöjade och lekte en hel skara små kusiner från de två flygelbyggnaderna.

Men varje kväll samlades små och stora i den rymliga salongen, och Nils-Olovs far läste högt ur bibeln. Efter bönen sjöngo de ofta den sköna aftonpsalmen:

"Bred dina vida vingar
O, Herre, över mig."

Under de vingarna bor man i trygghet och lever livet i kärlek och frid såsom bröder och icke blott såsom kusiner.

J. B. Gauffin.

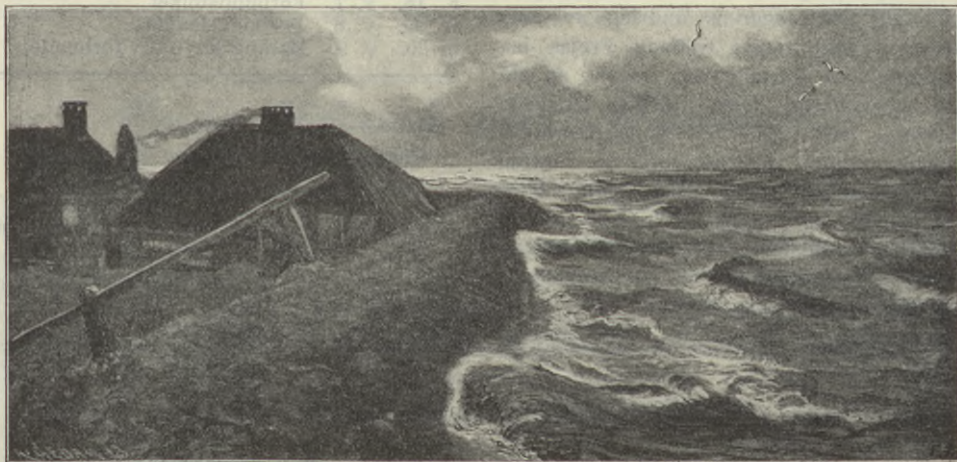
Stormfloden.

Forts. fr. föreg. n:r.

Det var nu nästan halftannat år, sedan han begav sig av på sin långa resa! Nu gladdes hon över att hon snart skulle få återse honom och över lyckan av att en tid få leva tillsammans med både make och barn. Med dessa tankar begav hon sig till vila, och med bön till Gud att han i detta svåra väder måtte hålla sin skyddande hand över hennes make, insomnade hon snart. —

Emellertid hade styrman Evers vid glatt mod rest från Stettin. Visserligen hade redan en häftig vind börjat blåsa, men

se. Ångaren stampade fruktansvärt, och nästan oupphörligt vältrade vågorna in över dess akter. Men alltjämt höjde sig den ståtliga ångaren och fortsatte oskadad sin väg. Slutligen lösslets dock den ena räddningsbåten, och nu kom ånyo en våg, stor som ett berg, och störtade ner över ångarens akter. De tjocka plankorna och järnstängerna brötos sönder såsom glas, och i samma ögonblick var hela däck-
ket överspolat. Lyckligtvis satte ingen av manskapet livet till, men en av matroserna slungades så häftigt mot järntrap-

den starkt byggda ångaren "Freja" hade förr trotsat många hård storm. Därtill kom, att den alltjämt växande nordosten var utomordentligt gynnsam för resan till Lübeck. Ansvar för ångarens förande låg dock nu i Evers' händer, då kaptenen svårt insjuknat i Stettin och måste lämnas kvar där.

Stormen tilltog emellertid i styrka för varje minut, och med bekymmer varsnade Evers och andre styrmannen, huru barometern oupphörligt föll. Han anbefalld maskinisten den yttersta vaksamhet vid eldningen under ångpannan. Allt vildare rasade stormen, och med oemotståndlig våldsamhet sattes vattenmassorna i rörel-

pan, som förde upp till kommandobryggan, att han förlorade sansen och måste med bruten arm föras ned under däck.

Med allvarsam min och genomträngande blick spanade styrman Evers ut i den inbrytande skymningen. Den kraftfulla gestalten, insvept i oljerock och sydväst till skydd mot ovädret, stod där stilla och orörlig. Huru ofta hade han icke under hemresan, som tills nu förlupit så lyckligt, tänkt på sin trofasta hustru och sin lilla älskliga flicka och innerligt glatt sig åt att snart få sluta dem i sin famn! Skulle nu allt ändra sig, då man var så nära hemmets kust?

Ögonblickets allvar tillät honom ej att

dröja mer än några sekunder vid sådana tankar, ty stormen rasade vilt. I alla tonarter tjöt och ven den omkring ångaren, liksom ville den häna alla dennes ansträngningar. Våg efter våg spolade över däckets, och allt farligare blev ångarens läge. Detta blev klart för de båda männen, Evers och andre styrmannen, som stodo på kommandobryggan. Efter en blick på barometern, som allt framgent föll, enade de sig om att anlöpa Wismars hamn såsom nödhamn. Ett hastigt kommandorop till mannen vid rodet, och Freja ändrade kurs för att styra mot blänkyren på ön Poel och sålunda komma fortare över viken vid Wismar.

Nu följde några timmar av stark spänning, när vid ångarens ändring av kurs sjöarna i fullt raseri träffade Frejas borbordssida och kastade den såsom en lekball emellan sig. Freja krängde nu fruktansvärt, men icke ett enda ögonblick lämnade lugnet den oförskräckte föraren på kommandobryggan. Med snabb blick överskådade han faran och gav genom talröret maskinisten befallning att elda på så mycket som möjligt för att kunna hastigt länsa undan för vinden.

Maskinisten lydde genast befallningen,

men nu, råkade fartyget in i en ny fara, ty det tillåtliga lufttrycket var redan överskridet. Vid denna ovanliga spänning av ångan kunde man frukta en explosion och därmed fartygets säkra undergång.

(Forts.)

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 14—20 Okt. 1912.

- M. 14. 1 Mos. 17: 1—9. Guds förbund med Abraham.
 T. 15. v. 1—2. Guds löfte om förbundet.
 O. 16. v. 3. Abraham tillbeder inför Gud.
 T. 17. v. 4—6. Förbundets innehåll.
 F. 18. v. 7. Förbundsfolket.
 L. 19. v. 8. Förbundslandet.
 S. 20. v. 9. Maning att hålla förbundet.

Söndagsskoltext för den 20 Oktober.

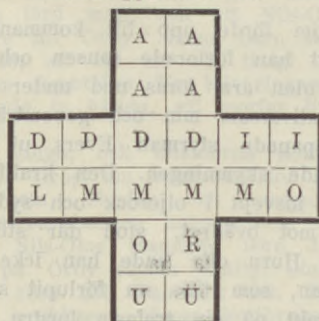
2Q Söndagen efter Trefaldighet.

Guds förbund med Abraham.
 1 Mos. 17: 1—9.

Minnesvers: 1 Mos. 15: 6. Och han trodde på Herren; och han räknade honom det till rättfärdighet.

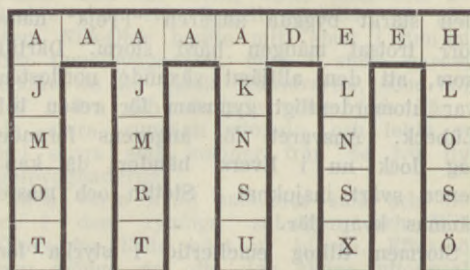
Brevväxling med de små.

Prisuppgift n:r 15.

Om bokstäverna i ovanstående korsgåta ordnas rätt, fås i såväl de lodräta som vågräta raderna: 1 namnet på en flod, 2 namnet på en stad.

Prisuppgift n:r 16.

Ordna bokstäverna i ovanstående figur så, att den översta vågräta raden bildar namnet på en stad i Sverige och de lodräta raderna lästa uppifrån och ned bildar namnet på: 1 ett landskap i Sverige 2 ett härad i Sverige, 3 ett landskap i Grekland, 4 en flod i Tyskland, 5 en sjö i Sverige.